Jordbäfning.

Af Hjalmar Procopé.

(Ur Finlands svenska publicistförbunds stipendieskrift "Lucifer".)

Bland brustna murar på en trappa
i jämmerns och förtvifians stad
stod sångarn i sin slitna kappa
med lutan i sin hand och kvad:

"O jord, vårt ödes stund är slagen,
men på den fläck, som än mig bär,
vill till de sista andedragen
jag vittna hur du var oss kär.

Vårt lif var släp i dalens byar,
ur mullen det sin näring sög,
men ögat följde himlens skyar,
och långt som de vår längtan flög.

För tung vår vandring stundom var oss,
för lågt i skuggan kröp vår stig,
men kraften, som mot höjden bar oss,
den kom från djupet, kom från dig.

Du gaf oss kamp, du gaf oss stenar,
men gaf ock muskler åt vår arm.
Med mjölken i vår moders spenar
du räckte oss din egen barm.

Vi dö, vi dömas och vi glömmas,
men du skall evigt stå i blom
och öfver gruset, där vi gömmas,
strö ut din alstrings rikedom.

Och du skall störta torn och stoder
och akta lif som stoft och skum
men bädda mjukt liksom en moder
de dinas sista hvilorum.

Så låt din vrede ej oss skrämma,
som dina barn oss tag emot.
Jord, lyft till hymnens flykt min stämma
den stund du rämnar vid min fot".

Jorden ropar

Af doktor Poul Bjerre.

Just då jag skulle lämna ett af de krigslasarett i Berlin som vederbörande med förkärlek visa för främlingen och som sannerligen böra fröjda en medicinmans själ, föllo mina ögon på en ung, sorgklädd kvinna. Hon sköt en rullstol, i hvilken en blek man satt insvept. Det var en af dessa vårdagar då den nyvaknande naturen är som allra lyckligast; i Tiergarten lyste magnoliornas näckrosblommor öfverallt bland späd grönska. Äfven plänteringen framför lasarettet låg och solade sig som i djupaste fred. Kvinnan stannade vid porten och hjälpte mannen att stiga upp. Hans ena ben var amputerat vid höften. Ännu ofvan vid den nya situationen, behöfde han hjälp för att staka sig in i sjukhuset med sin krycka. När öfverläkaren, som följt mig genom de ljusa salarna, såg dem passera, log han ett godmodigt leende och sade: — En krigsidyll, hr kollega! — Jag såg på honom. Som läkare har man ju fått vänja sig vid ett och annat. Men mitt uttryck måtte ej ha varit riktigt, fackmannamässigt. I hvarje fall förvred sig min följeslagares jovialiska ansikte. Ej till en grimas. Nej, det var snarare som om han ville stöta ut ett länge förkväft förtviflans skri och slita den hvita rocken af sig. Men så ryckte han på axlarna, som ville han säga: Vi kunna ej annat. Räckte mig handen till afsked och återvände till sitt arbete.

När jag för öfrigt tänker på mina intryck från anstalter, där sårade och sådana som blifvit sinnessjuka i kriget vårdas, brukar en bestämd bild tränga sig på mig. Läkaren, som följt mig trappa upp och trappa ned, sal efter sal, genom hela hospitalet, stannade vid en man och sade:

— Hirsch kan nog berätta denna doktor hur ni kom hit.

Den tilltalade stötte fram en rad afhuggna satser:

Jag hörde en röst då jag var i en skyttegraf — jag hörde en röst som sade: — du skall inte skjuta — du skall säga till dina kamrater att de också skola låta bli att skjuta — du skall kasta ditt gevär och springa till järnvägsstationen och fara hem — och du skall säga till dina kamrater att de också skola kasta sina gevär och springa till järnvägsstationen och fara hem — och så lydde jag och ropade det till mina kamrater — och så kastade jag mitt gevär och sprang till järnvägsstationen och så — och så —

— Och så blef Hirsch förd hit, inföll läkaren.

— Ja, och så blef jag förd hit, upprepade Hirsch, och man kunde tydligen se på den förvirrade blicken att han icke längr eförstod något af denna världens underliga sammanhang.

Jag frågade: — Hvarifrån kom den där rösten ni hörde?

Han svarade: — Från jorden.

Den äldre psyklatrien skrattade åt de sinnessjukas sammelsurier och nedlåt sig ej till att i detalj undersöka dessa. Men nyare forskningar ha bragt underbara sammanhang i dagen. Vägen till förståelsen af dessa har gått genom studiet af symboliken i allmänhet och särskildt drömmarnas symbolspråk. När det banala lifvet är oss outhärdligt, ta vi vår tillflykt till drömmen; någon liten älsklingsdröm har äfven den nyktraste hvardagsmänniska att fröjda sig med när det är alltför ledsamt. Men från drömmen kunna vi när som helst återvända till verkligheten. Någon viss släktskap mellan dröm och sinnessjukdom har man alltid anat. Man skulle kunna uttrycka sammanhanget helt enkelt så: de sinnessjuka kunna ej finna vägen från de symboler i hvilka de hamnat tillbaka till verkligheten. Hos dem har en omvärdering skett: symbolen har varaktigt satts i verklighetens ställe. Jag förbigår alla de fysiska och psykiska krafter som måste sättas i rörelse för att denna omvärdering skall kunna komma till stånd. Det är här nog att fasthålla det faktum att utgångspunkten för hela detta kraftspel är en konflikt.

Antag att en människa råkar i en allvarlig konflikt med den värld i hvilken hon måste lefva. Det fordras något af henne som hon känner vara hennes moraliska personlighets undergång, och hon har den egenheten att hon icke utan vidare vill uppgifva denna moraliska personlighet. Så som det sker då en enkel och godhjärtad människa plötsligen finner sig stå med gevär i hand inför en medmänniska och hör någon kommendera: skjut! Hon hör samtidigt en annan röst som säger: skjut ej! Hon måste välja. Ju högre kommandot ryter och dånar, desto högre ryter och dånar också den inre rösten.

Den moderna kulturmänniskan, som vuxit upp i individualism och för hvilken lifvet icke har något värde ifall hon ger upp denna personlighet som hon lidit och kämpat sig till, hon löser kanske konflikten så som en af Tysklands förnämsta författare gjorde. När han kom ut till fronten och fick se hvad kriget var tog han gift. Och dog.

Hirsch befann sig i liknande situation. Men han saknade den bildade mannens öfverblick öfver tingen. Han kunde ej reda ut det. Och så löste sig konflikten hans görande och låtande förutan. Det skedde en omvärdering, genom hvilket det som var väsentligast för honom fick makten öfver det som var mindre väsentligt. Den inre rösten segrade. Han hörde den med det yttre ljudets hela tydlighet, och det var intet tvifvel att han måste lyda. Samtidigt försvann det kommando han hade hört — det blef otydligt och oväsentligt, det angick honom icke. Han drogs från denna värld, där människor mörda hvarandra med allehanda sinnrika apparater, in i sin egen värld. — Och så blef han som "oförmögen till anpassning" hemsänd med tåget för sinnessjuka.

Jorden ropar.

Vi andra säga: människorna tystna. Ingen vågar, ingen ka nupphäfva det skri som miljoner strupar borde upphäfva mot den förbannelse som hemsöker mänskligheten. Men då människorna tystna, då ropar jorden, den bloddränkta jorden ropar.

För oss är detta en bild, en symbol. Skillnaden mellan Hirsch och oss är den att denna symbol vuxit upp till så dominerande makt i hans medvetande att hela den yttre, den af människor sanktinerade verkligheten, därvid reducerats till en oväsentlighet — försvunnit i dimma.

Han förstod den icke längre.

Men kanske det kommer en stund — om tusen år eller så — då människorna förstå honom.

Poul Bjerre.

Svensk-Amerika.

Filmbolaget med detta namn har nu startat och red. Enderstedt afrest till Amerika.

Särskildt efter de svensk-amerikanska pressmännens besök i Stockholm har frågan om bevarandet af sambandet mellan svensk-amerikanerna och deras fädernesland fått allt större aktuellt intresse. Såsom redan förut meddelats, har för ändamålet startats ett föreläsningsbolag, filmaktiebolaget Svensk-Amerika, hvars verksamhet går ut på anordnandet af föreläsningsturnéer för svensk-amerikaner, hvarvid föreläsningarna skola belysas med filmmaterial.

Den förste föreläsaren, redaktör M. Enderstedt har i dagarna anländt till Amerika för att börja företaget. En Dagens Nyheters medarbetare satte sig i förbindelse med redaktör Enderstedt före afresan från Sverige och erhöll därvid en del närmare uppgifter.

— Resan ställes nu till Minnesota, sade redaktör Enderstedt, och det är med stor glädje och förväntan jag beger mig dit. Redan i fjol var jag ju ute och höll föredrag i Chicago, Jamestown, Boston och Worcester, och jag har därför erfarenhet af hur ytterst välvilligt och tillmötesgående man blir mottagen i Nya världen. Som ett litet exempel kan jag omtala att jag bl. a. då blef bjuden till brasilianska ministern på bal för presidenten Wilson. Nåväl, mitt engagemang varar i 3 månader, från framkomsten räknadt, men sannolikt kommer jag att stanna borta ett halfår. Hvad som bl. a. mycket intresserar mig är att jag kommer att vara med om valkampanjen till presidentvalet den 4 november.

Hvad för öfrigt själfva uppgiften beträffar, att sprida kunskap om Sverige bland svensk-amerikanerna, så är detta för vissa väl behöfligt. Det finns personer därute, födda af svenska föräldrar, som faktiskt inte ha någon uppfattning om Sverige. De ha kanske sett en tafla med ett litet torp från Småland och därefter ha de bildat sig sin föreställning. Nu är jag rustad med en hel del mycket intressant material, som tillmötesgående ställts till förfogande bl. a. af de olika filmbyråerna. Järnvägsstyrelsen har särskildt låtit filma för denna turné, likaså turistförbundet. Bland serierna finnes många vackra landskapsbilder, från Dalarne, Jämtland, Ångermanälfven, timmerflottning på Torne älf o. s. v. Industrien är mycket väl representerad och framför allt sporten. Vår vintersport intresserar oerhördt. En annan filmserie, som jag medför, skildrar i bild de mera uppmärksammade händelserna i Sverige under de två senaste åren. Dessutom har jag också med mig omkring 500 kg. böcker. Det är hufvudsakligen exemplar af den praktfulla boken om Olympiska spelen här i Sverige. Af denna bok komma 100 exemplar att från Olympiska komitén öfverlämnas till de amerikanska deltagarna i Dagens Nyheters fotbollsturnering — jag kommer att träffa dem i New York.

Efter redaktör Enderstedt komma senare flera svenska föreläsare att resa ut, bl. a. direktör Axel Palmgren och möjligen dr Hildebrand och dr Thorild Wulff. Prof. Stomberg i Minneapolis lär ha uppskattat till inte mindre än 7,400 de platser i Amerika där det finns ett tillräckligt antal svensk-amerikaner för att motivera föreläsningsbesök.

Demokratien och kriget.

För Svenska Canada-Tidningen af Rudolf Einhardt.

I.

(Vi se oss föranlätna påpeka, att vi icke i allt understryka de åsikter, som uttalas i nedanstående välskrifna artikel. — Red.)

Under krigets lopp har framför allt från s. k. demokratiskt håll försök gjorts att finna en diagnos för Europas plåga eller med andra ord att utpeka de skyldiga till världskatastrofen. Dessa försök kunna knappast sägas erbjuda något nämnvärdt af intresse, om man undantager det otvetydiga sätt, på hvilket de ådagalägga, att demokratien är lika litet som allt annat mänskligt fri från inbillskhet och självbedrägeri. I dessa försök ha alltid samma syndabockar utpekats och vanligtvis också ställts i samma återkommande ordning: Militarismen, furstarne, kapitalismen o. s. v. Att demokratien själf skulle ha något att svara för kan naturligtvis aldrig komma på frågan. En blott antydan i den riktningen är naturligtvis agnad att väcka en storm af ovilja och utgjutelser inom det demokratiska lägret.

För någon tid sedan skref jag en artikel rörande socialisterna och kriget. En hel massa skribenter opponerade sig mer eller mindre häftigt, men alla ungefär lika ovederhäftigt. De vanliga slagorden och fraserna haglade i riklig mängd, men det förmärktes föga ansats att vederlägga hufvudpunkten. Omkring denna gingo alla som katten omkring het gröt. "Antag att både Tyskland och England hade inrättat sig efter det socialistiska idealet. Antag så att det ena landets arbetare icke kunde tillfredsställa sina lifsstandard lika lätt som det andra på grund af att detta senare förut lyckats tillskansa sig förmåner och privilegier på världsmarknaden, som det förra genom sin naturliga geografiska och politiska ställning icke varit i stånd till. Hvad blir följden? Jo krig!" Ingen af mina många vedersakare tycktes vara hågad att försöka sig på att utreda denna härfvan. Den var i själfva verket allt för obehagligt reel och tråkig för att kunna verka tilldragande för dem, som lösa sina politiska räkneproblem med fraser och slagord.

Dock kan frågan lösas på ett mycket tillfredsställande sätt. Felet med denna lösning är endast, att det hvarken är det "demokratiska" England eller Frankrike utan det militaristiska Tyskland, som har den på sitt program. Frågan löses genom att gifva alla kulturstater obehindradt tillfälle till "fredligt genomträngande", d. v. s. fritt utlopp på dess ekonomiska och industriella öfverskott till sådana länder, som äro i behof af detsamma. Detta jämte nödvändigheten att skydda sig mot Rysslands utvidgningslusta äro de två hufvudfaktorer, som förklara Tysklands häpnadsväckande militära prestationer. De äro med andra ord skälen, hvarför Tyskland slåss. Som kejsar Wilhelm uttryckte det, tyskarne vilja också ha en "plats i solen". De äro berättigade härtill. Spanjorer, engelsmän, fransmän och ryssar ha haft tillfälle att kolonisera och utsuga hela kontinenter, men när Tyskland helt blygsamt begär att få bygga en järnväg i Turkiet eller Marocco, så talas med detsamma om "vampyrer, som söka bita sig fast öfver allt" och om "junkrar, som sträfva efter världsherravälde".

Turkiet erbjuder ett mycket tacksamt exempel för dem, som önska studera frukterna af engelskt och ryskt genomträngande å ena sidan och tyskt å andra. För åtskilliga årtionden ha ryssar och engelsmän bortstulit den ena provinsen efter den andra från Turkiet för att stärka sina politiska ställningar i de delarna af världen. Under hela denna tid ha de aldrig lagt två strå i kors för att hjälpa Turkiet på benen. Tvärtom ha de gjort allt för att förvärra det förfärliga kaos och korruption, som varit rådande i det olyckliga landet för att så mycket lättare kunna tillrycka sig nya stycken. De ha tubbat och bestuckit de olika folkelementen till uppror och förräderi, och få därför anses i hög grad bära ansvaret för de skändligheter, som turkarna begått mot framför allt sina kristna undersåtar. Det är ententens, Rysslands agenter i det olyckliga Armenien, på hvilka hufvudansvaret hvilar för det förfärliga öde, som drabbat den landsändan. I dessa upprörda tider straffas naturligtvis de upproriska hårdare än vanligt. Vare sig de operera i Armenien eller Irland, så bli de hängda.

I motsats till detta genomträngande af den demokratiske britten står det militaristiska Tysklands i mycket bjärt motsats. Tyskarne byggde Bagdadjärnvägen med tyska pengar och ingenjörer. De ha icke stulit så mycket som en kvadrattum jord från Turkiet. De ha icke intalat en enda arabhöfding till uppror. De bygde blott järnvägen, och med den kom först en sändning förfarna män på åkerbrukets och näringarnes område, med den påföljd, att stora sträckor af det förut i armod stadda landet började blomstra. Tysk företagsamhet och organisation brakte ordning i det ta sekelgamla och tillsynes hopplösa kaos. Så utbröt kriget, och militära organisatörer anlände. Följden har icke uteblifvit. Den "sjuke mannen" har plötsligt rätat rygg. Han har tillfogat engelsmännen flera kännbara nederlag i Gallipoli och Mesopotamien, han håller ryssarne stången i Kaukasien och Persien, han kämpar med bulgarer och tyskar i Rumänien och han hjälper österrikarne i Karpaterna. När Dardanellerna därför åter en gång komma att öppnas, är det fara vårdt, att hvarken John Bull eller ryssen få vara med på den ceremonien. Nej, det blir nog den gamla turken, en bekant med ett gammalt välkändt ansikte, men med en ny själ och en ny kropp.

Vissa socialisters hemma i Sverige afvogse hållning gent emot Tyskland är så mycket oförklarligare, som det finnes en mycket stor likhet mellan Tysklands och arbetareklassens sträfvanden. Båda äro de öfvertygade om, att de icke erhålla sin rättmätiga andel af detta lifvets goda. Båda kämpa för en ny tingens ordning. Liksom socialisterna genom social evolution söka råda bot för de missförhållanden, under hvilka arbetareklassen lider, så söker Tyskland genom sina planer på "fredligt genomträngande", hvilket vi med fog kunna kalla internationell evolution ernå den rätt, som det med fog anser sin. Nu förhåller det sig med den internationella evolutionen på samma sätt som med den sociala, den öfvergår till revolution eller krig, så snart motståndet mot densamma blir så starkt, att den bringas till stillastående eller tillbakagång. Detta motstånd är frukten af den s. k. isoleringspolitiken. När konung Edward, med karaktäristisk engelsk humor kallad "The Peacemaker", lyckades bilda ententen med dess syfte att fullständigt isolera Tyskland, så ställde han sig på samma sätt gent emot den internationella evolutionen som den ryske tsaren med sina ukaser eller bourbonerna i Frankrike med sin reaktion gjorde gent emot den sociala. Han framkallade revolutionen eller kriget. Om vi icke vilja bekvämma oss till att foga oss i det "fredliga genomträngandet" både i internationellt och socialt hänseende, så finnes det ingen utväg för oss att slippa kriget och revolutionen. Världen kan icke stå stilla. Stillastående är döden. "När jag hvilar mig, så rostar jag", är den tyske stålkungen Thyssens motto. Det är lika omöjligt för ett uppåtsträfvande och idogt folk, som för en idog folkklass att nöja sig med det bestående. I längden kan det endast medföra fullständig ofrihet, förslafvelse och undergång.

Man skulle tycka, att dessa fakta skulle vara så påtagliga för alla socialister, att någon meningsskiljaktighet om den saken icke kunde förefinnas. Så är dock beklagligen ingalunda förhållandet. Det är med socialisterna liksom med andra människor. De ha svårt att skilja sig från en gång fattade meningar. Deras antimilitaristiska doktrin har omtöcknat deras förstånd och fördunklat deras syn. De flästa stå därför helt och hållet främmande för den verkliga innebörden af världskampen. De tro, att militarismen är roten och upphofvet till allt ondt och framför allt till kriget, och de äro fullt och fast öfvertygade, att om vi icke hade några militärrustningar, så hade vi intet krig. Med lika stort fog kunde man ju påstå, att om arbetarne icke hade några strejkkassor, så hade vi inga strejker. Båda antagandena äro naturligtvis oriktiga. Om inga strejkkassor funnos och arbetsgifvarne voro väl rustade och organiserade, blefve nog strejkernas antal mindre — ett perspektiv, som nog icke ter sig vidare behagligt för hrr socialister — men om arbetsgifvarne vore lika dåligt rustade som arbetarne, så blefve strejkerna precis lika vanliga. På samma sätt med krigen. Om Tyskland t. ex. vore afväpnadt men icke de andra makterna, så att deras isoleringspolitik kunde få fortgå obehindradt, och den slaviske lönnmördaren fritt få drifva sina stämplingar mot germansk frihet, så sluppo vi nog krig för en ganska lång tid — åtminstone till germanerna reducerats till Englands och Rysslands slafvar; men om alla stater voro obeväpnade, så fingo vi naturligtvis krig lika fullt. Skiljnaden blefve endast den, att i stället för att med detsamma slå till 13-tumskanonerna, knytnäfvar och högafflar kommo mera till heders i krigets början, och det blef först efter ett eller annat års förlopp, som — tack vare den moderna industriens kapacitet — den riktiga musiken komme att ljuda på slagfälten. Krigen blefve i själfva verket endast så mycket långvarigare och vildare. Af allt det barnsliga och löjliga, som våra fredsfantaster söka inbilla sig själfva och andra, är det ingenting som är fullt så naivt som tjuet deras afväpningsteori. Den är ohållbar från början till slutet, icke blott emedan den icke förmår afvärja krigen, utan också därför att den icke kan tillämpas, lika litet som t. ex. en lag, som förbjöde arbetarne att rusta sig till strejk kan tillämpas. Krig såväl som strejker kunna endast afvärjas genom att de båda parterna äro rättrådiga och upplysta nog att inse, att i längden det betalar sig bäst att respektera hvarandras berättigade kraf.

Det är ganska karaktäristiskt, att de allierades afväpningssträfvanden inskränka sig till Tysklands afväpning på samma sätt som arbetsgifvarne uteslutande rikta sin afväpningssträfvan till att krossa arbetarnes föreningsrätt. I båda fallen fingo vi nog fred för en längre tid, men vi kunna knappast klandra hvarken Tyskland eller arbetarne, om de motsätta sig det tusenåriga rikets ankomst på sådana villkor. Vi svenskar, som här i Canada sett den helt och hållet oresonliga anda af hat, intolerans och boycott, som gripit omkring sig mot ett folk, som aldrig gjort Canada den ringaste skada utan tvärtom förlänat det dess kanske allra värdefullaste nybyggareelement, kunna, om vi vilja vara ärliga, icke annat än ställa oss skeptiska gentemot den fredens välsignelser, som upprätthålles endast af en allsväldig brittisk imperialism.

(Forts.)

Damerna.

Humoresk af Dan.

Jag har varit ute på en inspektionsresa till våra badorter nu i sommar. Alla damerna, såväl yngre och äldre som de allra äldsta, voro klädda i bländande hvitt från topp till tå. Hvitt var ju ungdomens färg förr i tiden. Nu är det den absolut enda sommarfärgen. Somliga damer se ut som om de redan vore svepta. Första gången jag kom in på en badortsrestaurang trodde jag att jag hade gått fel. Hvart jag tittade, idel hvita kvinnogestalter, som sågo ut som om de kommit direkt ur bädden, inte minst därför att alla buro nattmössor.

Det är en allmän tendens hos damerna nu för tiden att klä sig ungdomligt. De ha ingen medelålder. De äro unga flickor tills de plötsligt utan öfvergång sjunka ihop till gamla gummor, om de någonsin göra det, somliga äro visst unga evinnerligen. Jag tycker att det bör kännas egendomligt för de veskliga små barnen att ha sådana ungdomliga mammor och mormödrar. De få väl försöka inbilla sig att de äro dockbarn.

Se bara på damerna här i hufvudstaden! De äro förtjusande, ingen kan säga annat. Det är en oblandad njutning att se nutidskvinnan komma fladdrande i sina små korta kjolar, innanför hvilka vindfläktarna muntert hvirfla, med spindelväf om de smala benen och fötterna i fyrtio graders vinkel mot marken, så att de alltid befinna sig som i en brant utförsbacke och måste kila på för att inte kroppen skall dråsa framstupa, hvilket ger hela företeelsen något lätt och lekande.

Jag tycker i alla fall att det skall kännas rysligt skönt för henne när hon någon gång kommer hem för sig själf i lugn och ro och får lossa på skobanden och klifva ned från klackarna och trampa omkring på hela fotflatorna.

Ja, damerna nu för tiden äro verkligen täcka. Men man får minsann se sig för innan man ger sig i lag med dem. De verka, som sagt, mer eller mindre — de korpulenta minst — småflickor allesammans.

Jag mötte härom dagen en liten söt stumpa, som frågade mig efter vägen till Benikebrinken. Snäll och vänlig och något tankspridd som jag är i mina bästa stunder, nöp jag henne i kinden och klappade henne under den lilla feta hakan orh jollrade muntert:

— Hvad har du i Benikebrinken att göra, min lilla vän? Bor pappa och mamma där?

Det blef ett fruktansvärt spektakel. Det var justitierådinnan Blomstedt. Justitierådinnan gaf hals som om hon verkligen skulle ha varit ett litet barn, och justitierådet, som kom trampande strax efteråt, bar sig åt som om det hade varit drucket. Jag har aldrig sett någonting så obehärskat. Polisen fick lof att ta hand om det.

Jag borde väl ha blifvit vis af erfarenheten. Men jag är omöjlig. Jag råkade ännu värre ut i går kväll, då jag i och för en liten privataffär kom upp och sökte grosshandlare Albert Johansson. Grosshandlaren var inte hemma, men han väntades i hvarje ögonblick, så pigan visade mig in i hans arbetsrum.

Nå, medan jag satt där och väntade öppnades dörren och en liten onoslig fuling till flickunge svansade in och stannade midt på golfvet och bligade oförskämdt på mig. Jag bligade igen. Slutligen frågade jag småleende:

— Hur gammal kan du vara, min lilla pulla?

En sky af ilska drog öfver barnets osympatiska ansikte och de små ögonen gnistrade elakt. Jag blef litet förargad jag också, och fortsatte något sträft:

— Jag brukar hälsa på folk, jag!

Då stampade barnet i golfvet och utbrast med oefterhärmlig näsvishet:

— Hälsa då, klumper!

— Kom genast fram och nig! ropade jag vredgat.

Men barnet lydde inte.

Då rusade jag upp och fattade barnet i båda armarna och ruskade det och lade det sedan öfver mitt ena knä och gaf det en välförtjänt aga, dock endast med flata handen.

I detsamma kom grosshandlar Johansson. Barnet var inte grosshandlar Johanssons lilla flicka, det var hans mamma.

Dan.

DöFVA!

Otaliga personer i gamla landet och här, som voro döfva eller lomhörda, åtnjuta nu fullständig hörsel genom att begagna mina konstgjorda "Tympanums", och många som hade en förfärlig susning, så att de icke kunde sofva, äro nu befriade från obehaget. Priset är nu så lågt att äfven den obemedlade kan komma i åtnjutande däraf. Tillskrif mig för upplysning.

L. MÖRCH,
270 West 131 St., New York.

På grund af kriget finnes ingen europeisk salt fisk i marknaden. Vi ha erhållit en sändning finaste Labradorsill, 100 pund netto i hvarje tunna, för skeppning d. 15 oktober. Vi betala frakten till alla stationer i Manitoba, Saskatchewan eller Alberta för $9.00 tunnan.

Sänd ett brefkort för vår reguljära fisk- och pälskatalog, som blir färdig i slutet af oktober.

DAVIS PRODUCE CO.

Box 203 The Pas, Man.

100 män önskas

att lära automobil, och gas-tractor yrkena i Canadas ledande gasmaskinskola. Dag- och kvällsklasser. Våra studenter läras noga att sköta och reparera automobiler och lastautomobiler, gas tractors, marin- och stationära maskiner. Vi bereda eder och hjälpa eder att skaffa plats som transport-operatörer, reparatörer, chaufförer, tractormaskinister. Besök oss eller efterskrif vår vackra fria katalog. — Hemphills Motor Schools, 643 Main St., Winnipeg. Afdelningar: 1715 Broad St., Regina, Sask., och 10262 First St., Edmonton, Alberta.

Män önskas att lära barberaryrket. Barberare behöfvas öfver allt. Aldrig förut har det varit en sådan efterfrågan. Endast 8 veckor att lära. Goda löner betalas under lärotiden. Platser garanterade efter fullbordad kurs för från $15 till $25 i veckan. Eller kunna vi starta eder i affär för er själf medelst lätta månatliga afbetalningar. Speciellt reducerad afgift för de 50 nästa, som komma till vår skola. Skrif eller besök oss och erhåll fri katalog. — Hemphills Barber Schools, Pacific Ave., Winnipeg. Afdelningar: 1715 Broad St., Regina, Sask., och 10262 First St., Edmonton, Alberta.

Se Washington

FÖRENTA STATERNAS HUFVUDSTAD

på eder

resa till Gamla landet

Biljetter öfver Pennsylvanialinjerna från Chicago till New York kunna erhållas via Washington, D. C., till samma pris som via direkt linje och tillåta 10 dagars uppehåll.

Bed eder lokale biljettagent skaffa eder biljett öfver Pennsylvanialinjerna via Washington, eller för vidare upplysningar adressera

W. E. BLACHLEY, District Passenger Agent,
200 Merchants Bank Building, WINNIPEG, MANITOBA.

DEN GAMLA, BERÖMDA LÄKAREANSTALTEN,

N. ROSENBERG CO.,

Dr. T. W. DEACHMAN, Med. Sup't.

BEHANDLAR MED STOR FRAMGÅNG

Privata och nervösa sjukdomar,

förorsakade af ungdoms-dårskaper, onaturliga vanor, med alla deras förfärliga följder, såsom förslappning, förlust af lifskraft, opasslighet för affärslifvet, njur- och blås sjukdomar, svag rygg o. s. v., behandlas snabbt, omsorgsfullt, billigt och i djupaste hemlighet med säkra och pålitliga mediciner.

"LIFVETS HEMLIGHETER"

en af oss utgifven bok på 48 sidor, omhandlande lifvets hemligheter, äktenskapet, många slags sjukdomar, deras följder o. s. v.; den borde läsas af hvarje ung man. Sändes fritt i förseglad omslag till hvar och en som på ett postkort eller i bref insänder sin adress till

ROSENBERG CO., 180 No. Derborn St., Chicago, Ill., U. S. A.

ALBERTA.

FRITT LAND FÖR SETTLAREN.

Utmärkta tillfällen för hemsökaren.

EN KALLELSE FÖR MÄN.

Provinsen Alberta önskar män att taga värfning i landtbruksrekryternas armé för att uppodla jorden. Den behöfver män att öka produktionen af dess födoämnen för att föda soldaterna vid fronten och sådana, som äro i behof hemma; män, som icke äro rädda att arbeta och finansiellt i stånd att väl bruka de många acres, som vänta på utveckling i vår stora provins. Då våra soldater kallas att kämpa hemma eller utomlands, måste de födas, och deras föda måste komma från jorden.

CHARLES S. HOTCHKISS,
Chief Publicity Commissioner
DEPARTMENT OF AGRICULTURE,
EDMONTON, ALBERTA.

Se Här!

Hvarje farmare borde ha sitt namn och adress tryckt på sina kuvert och brefpapper. Det gör ett godt och affärsmässigt intryck på den ni skrifver till och misstag angående adressen omöjliggöres. Svenska Canada Tidningen ombesörjer all slags tryckning och för att tillmötesgå landsmännen här i Västra Canada äro vi villiga att fylla beställningar enligt följande låga priser:

	Linjeradt	Olinjeradt.
100 ARK SKRIFPAPPER 100 KUVART	$2.25	$2.00
500 ARK SKRIFPAPPER 500 KUVART	$6.00	$4.50
1000 ARK SKRIFPAPPER 1000 KUVART	$7.50	$7.25

Dessa priser inberäkna godsets leverans till edert närmaste postkontor.

Kontant betalning måste medfölja beställningen. Godt arbete och en god kvalité papper garanteras. Sänd eder beställning i dag. Beställningen utföres inom två dagar efter mottagandet af samma. För priser på andra trycksaker, som bröllopskort, affischer, program och bilagar etc., skrif till

Svenska Canada-Tidningen

325 LOGAN AVENUE, WINNIPEG, MAN.